ГОЛУБИНА ПОШТА

(ДО ВІДКРИТТЯ ВСЕСОЮЗНОЇ КОНФЕРЕНЦІЇ ПРИХИЛЬНИКІВ МИРУ)

Мал. В. ГЛИВЕНКА

перець

№ 21. КИЇВ. ЛИСТОПАД 1951 р. РІК ВИДАННЯ XI ЦІНА 1 КРБ.

Здоровенькі були.

Лист В. К. РОМАНОВУ

м. Петропавловськ,
Дніпропетровської області.

Здоровенькі були, Василю Кириловичу! Дуже радий, що стрілися. Як настрій після чергової випивки? Чи прохмелилися? Кажете, звичні, пройшло вже...

Тоді давайте, дорогий, посидимо і поговоримо відверто... Що ж ви одразу ото і за свій стіл моститесь? Сідайте, друже, якподалі, де вам і належить сидіти.

Отже, почнемо.

Насамперед, про Явдоху Волкову, прибиральницю керованої вами установи. Тут нікого нема, двері зачинені — скажіть одверто, Василю Кириловичу, як вона? Чи прийшлася до вподоби фактичному завідувачеві відділом кадрів, тобто вашій дружині, Маркелівні?

Знаю, що попередніх шістьох прибиральниць, які наодріз одмовлялися обслуговувати вашу жінку, ви, за вказівкою Маркелівни, звільнили з роботи... Чого ж ви, друже, дивитесь у підлогу?

Інтересуюсь, як Маркелівна пережила отой день, коли терпелива Явдоха Волкова взяла та й не вийшла на будівництво вашого будинку?

Чим вона відплатила Явдосі? Чи тільки тим, що, як продавець в ларку, Маркелівна не відпустила тоді Волковій хліба? («Тобі сьогодні хлібця нема, Явдохо, ти не працюєш там, де слід»). Чи може ви, Василю Кириловичу, з свого боку теж вжили якихось заходів до непокірної? Ач яка! Ви її прийняли прибиральницею, а вона посміла ігнорувати будівництво вашого особняка, прогул зробила! Певно забула, що її попередниця Анастасія Ковпак за таку саму провину була з тріском знята вами з роботи... Що-що? Волкову теж, кажете, вже звільнили?

А як конюх, Іван Олексійович Чернов? Роботяща людина! Правда? Знаю, що ви одразу примітили в ньому цю хорошу рису. І наказали Чернову: «Ти повинен щодня привозити для мого будинку хоча б десять возів глини!»

Конюх слухняно виконував ваш наказ. Понад 200 возів глини він перевалив, та ще й місив ту глину кіньми. Все йшло добре і, на тобі, зіпсувався чоловік: почав натякати вам про якусь винагороду за тих 200 возів!

— Як? Ти певно забув, де робиш і в кого робиш! — обурились ви тоді...

Взагалі ви, Василю Кириловичу, дуже вимоглива і прямо-таки всемогутня людина. Потрібно було дістати лісу — дістали. Потрібно було примусити автороту безплатно перевезти, а лубзавод розпиляти цей ліс — примусили. Потрібно було в цьому залі, де ми з вами сидимо, перервати засідання, бо якраз — пригадуєте? — приніс вам один дідок дерев'яний клей продавати — і ви перервали засідання, щоб з дідком за клей поторгуватися. Он який ви всевладний! Недаром ваша Маркелівна хвастається: «Мій чоловік весь у мене характером!»

Між іншим, якщо побачите свого обласного начальника т. Лісняка, то низенько кланяйтесь йому від мене. Скажіть, що його листа, в якому говориться, що всі вищезгадані факти підтвердились, — я одержав. Скажіть, що фраза в його листі «к Романову приняты строгие меры воздействия» — порожній звук. Бо ви собі продовжуєте на тій же посаді возсідати, горілочку попивати і так само, як і раніш, разом з жінкою, штатом собкати для своїх власношкурних потреб.

Оце, дорогий, поки що все.

Дивлюсь на вас і так мені хочеться сказати: «Залиште цей кабінет! Досить використовувати своє службове становище!» Але... Але хай скаже цю фразу хтось інший. Обов'язково хай скаже! Бо вам, порушникові радянських законів, не місце за цим столом, за яким сидів сьогодні я і вів з вами цю розмову від щирого серця. Певен, що це буде останній поклін вам.

Від вашого ПЕРЦЯ.

МУЗЕЙНА РІДКІСТЬ

Працівники Одеського обласного відділу культосвітніх установ рідко заглядають до музеїв області.

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

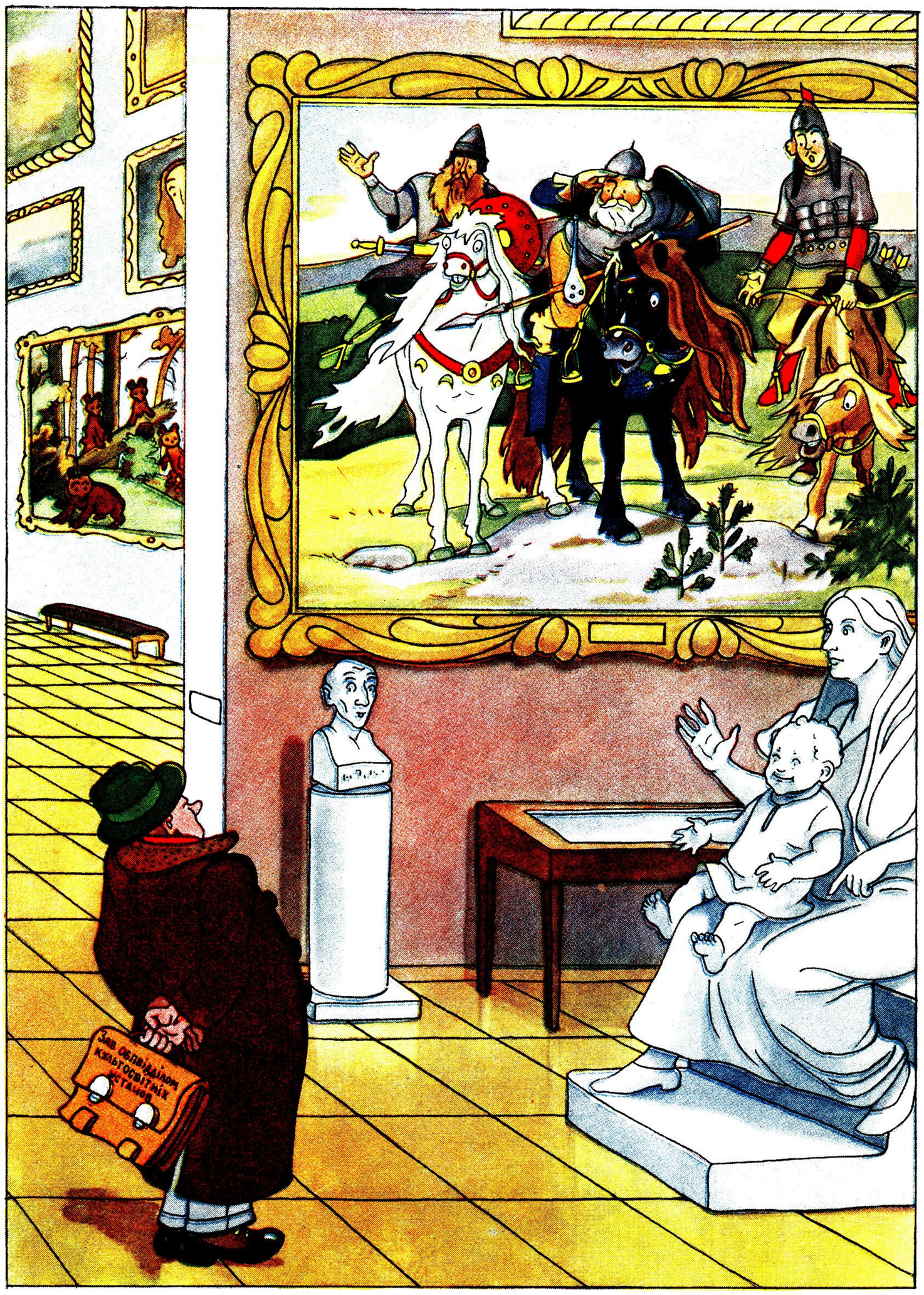

Олена РЯБУХА

Лекція

Ілюстрації В. ГЛИВЕНКА

Репетиція зірвалася несподівано. Керівник хору, молодий вчитель, якого хористи ще недавно звали просто Грицем, кілька разів морщився, дослухаючись до могутнього баса свого дядька. Потім, відклавши набік скрипку, сказав:

— Ви, дядьку Іване, не так співаєте. Треба радісніше, бадьоріше, а ви тягнете, наче в церкві.

Іван Гнатович, не сказавши й слова, крутнув обіруч свої вуса, що було ознакою великого гніву, і мовчки грюкнув дверима. Літні співаки, які ще вряди-годи навідувалися до церкви, і собі з кваснім виглядом покинули клуб.

Молоді хористи гуртом накинулись на керівника: нащо було так говорити...

Йдучи додому, безвусий Григорій Кіндратович вирішив зайти перепросити дядька. Дядько зустрів його сердитим поглядом. Помовчав, потім звернувся до дружини:

— Отак, жінко, вчи дітей, діждешся честі, — сказав він уїдливо, — вони стануть вченими, культурними та й будуть темній рідні в очі цвіркати... Дорікають мені, що я в церкві співав. А співав, і добре співав. Чортового батька котрий з вас так заспіває... Але того й не тямлять, що бідному чоловікові було два шляхи: або в корчомку, або до церкви. Нині один гасає на баских конях, другий — на тракторі, третій — за плугом чи біля молотарки, а прийде вечір, — кожний надягне крамну сорочку, костюм, узується в черевики і йде, як панич, туди, де «не курити і не смітити». А я було в його літах літо й зиму ночую в яслах при панських волах. Настане неділя, взуюсь в нові постоли. А куди йти? На танець не важишся, бо там багацький син музику замовив — одступись, злидню! Стій збоку, дивись та маленьким будь, наймите... Може ні?

— Ну, було так, бодай не згадувати, — відповіла дружина, — але чого це ти старі вініки взявся згадувати.

— Ні, ти слухай і не перебивай... А в церкві, здавалося мені, я після попа перший чоловік: там мене чути, там мене видно. Було, як ревну: «Мнооо-о-гая літа» — аж свічки гаснуть. Люди оглядаються, баби плачуть, а я співаю, а я стараюсь. Отам-то вже я багацьких синів за собою бачу. А вийдеш з церкви — стули губи, бо староста як з води вродиться: «Не дери, — кричить, — горла, хаме!» Отой церковний спів мені єдиним просвітком здавався. А сьогодні мені вчений племінник дорікає за те, що, окрім церкви, просвітку не мав.

— Та я, дядьку Іване, вибачаюсь, — почав було говорити Григорій.

— Сядь, мовчи і вважай, — продовжував дядько, не слухаючи племінника. — Стара, йди поклич усіх дітей сюди. Зараз я їм лекцію прочитаю.

— Та чого ти розходився? — здивувалася дружина.

— Іди, сказано, клич сюди і вже, — сердито сказав Іван Гнатович...

* * *

— Сядьте і слухайте, і щоб ні одне й не писнуло. Нині, вважайте, у нас не 51-й рік, а 35-й. Я, ваш батько, — не старший конюх у колгоспі, а батрак пана Скарини. А ви — мої діти.

— Чого зуби скалиш? — насварився батько на найстаршу дочку. — Ти думаєш, — ланкова в колгоспі? Віднині я тебе віддаю в найми до осадника. За центнер жита маєш йому порати худобу, глядіти дітей і на поле ходити. Все! Тобі, Ксеню, вже 10 літ, — звернувся він до дочки, що перейшла з похвальною грамотою в третій клас. — Ти в піонери готуєшся. Ніяких тобі піонерів! Ти маєш іти в няньки. Хазяйські харчі і спідничка за рік. З тобою все.

— Тебе, Сергійку, нема вдома — ти вже два роки в пастухах служиш. Тобі приснилося, що ти подав заяву в педучилище.

— А з вами, голубчики, нема що багато говорити. Газети людям читаєте? — Читаєте. Книжки вдома маєте? — Маєте. Під суд та у в'язницю Йосипа Івановича та Андрія Івановича Левчуків. Аякже!

— Не гнівайтесь, діти мої, що я вас порозпихав по наймах, — затужив Іван Гнатович, взявшись за голову, — не я вас порозганяв — лихі достатки мої...

«Наймичка», «нянька», «пастух» і «в'язні», доки батько пророкував їм долю, ще так-сяк трималися, але коли він затужив — не витримали. Молодий дружний регіт розкотився по хаті.

— Бач, смішно вам, що старий батько комедію витворяє. То не є якась комедія, то щира, як сонце, правда. Коли б вам насправді доля така, чи були б ви такими веселими та великорозумними? Вже ви нас на сміх підіймаєте, що не встигаємо за новим життям. Та ж ви мало не лопали зо сміху, коли наша бабуня не хотіла на хуторі жорна лишити! А чом не берете собі того до голови, що на кожного з нас старе життя такі жорна підвішувало, що ой-ой-ой.

— Я тепер — старший конюх в артілі. Чиї коні в районі кращі? — Наші. Кого на обласній виставці годинником преміювали? — Мене. А як тільки став я конюхом, то їй-богу свою шкапу краще за всіх коней доглядав. Про неї тільки й думав. А нині я її й не впізнаю. Так-то!

— Та ми, дядьку, все це розуміємо, — наважився перебити племінник.

— Га, розумієте!.. Розумієте головою, а не серцем. Коли б ти був добрий керівник гуртка, або, як у газетах пишуть, чуйний, ти б прилюдно мені церковним співом не дорікав... От скажи мені, Грицю: як ти думаєш, що я далі робитиму?

— Мабуть що покинете співати в хорі, — несміливо сказав племінник.

— Не вгадав, небожику, не вгадав. Рік-два тому я так би й зробив. А тепер — ні... Правду казати, як вийшов я з клубу, то йшов вулицею, не оглядаючись, аж чую хтось гукає. Оглянувся: колишні церковні співаки мене наздоганяють.

— Ви чого? — питаю.

— Та, — кажуть, — як Грицько носа задер так дуже, що нам у вічі церквою коле, то й не треба. Вже наші роки не такі, щоб од безвуськів докори слухати.

— Що ж це, — думаю собі, — ти, сивий чубе, репетицію зірвав. Ні, — кажу, — так не годиться. З Грицьком я сам як слід поговорю, а хору ми не кинемо. Так що прийду завтра, племінничку, до клубу і таки навчусь співати бадьоро, весело. — Дядько підморгнув. — А не так, як у церкві. Смійтесь, смійтесь, але й затямте. Не слід нам дорікати старими жорнами.

Будьте, як то в газеті пишуть, чуйними.

м. Луцьк.

ДИНАСТІЯ ГУБСЬКИХ

У КІРОВОГРАДІ, в облаптекоуправлінні — керівник Губський. Його дружина — Губська. Спочатку було так: у керівника Губського заступником по кадрах — його дружина Губська.

Зверху роз'яснили: незручно!

Відтоді в облкерівника Губського його дружина Губська — директор аптеки № 1.

Можна це?

Звісно, можна, бо, як кажуть,— «у доброго мужа і жона як ружа», та директор Губська, маючи над собою керівника Губського,— пишуть нам,— не «ружа» (троянда), а колючка. Сердита дуже! Така сердита, що деякі співробітники, не догодивши її примхам, можуть і без роботи ходити.

— Не догоджають мені! — кривить губи Губська.

І виходить, що замість того, щоб спокійно працювати, співробітники відмінюють, плечима знизуючи:

— Губський, Губська,
— Губського, Губської,
— Губському, Губській...

Що робити?

Треба комусь рецепта написати: Рецепе (візьми) Губську і дивіде (розділи) її від Губського. На службі, розуміється!

СТРАШНЕ ПЕРО

МИКОЛАЇВСЬКЕ районне відділення держбанку систематично затримувало видачу заробітної плати робітникам Пісочненського склозаводу.

Обком профспілки робітників промбудматеріалів звернувся до керуючого Дрогобицькою обласною конторою держбанку з проханням ліквідувати таку ненормальність.

Обласна контора держбанку написала відповідного листа керуючому Миколаївським районним відділенням держбанку т. Головацькому. А той листа прочитав, загорівся і таку відповідь дав:

«Председатель профсоюза написав жалобу ідіотичну — понеже він зовсім безграмотний у фінансових справах. Заборонити писати жалоби різним дурачкам не маю змоги».

Правду кажуть, страшне перо не в гусака...

І ТАКЕ БУВАЄ...

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— Грайтесь, діти, тихенько. Я зараз самостійно працюватиму над собою.

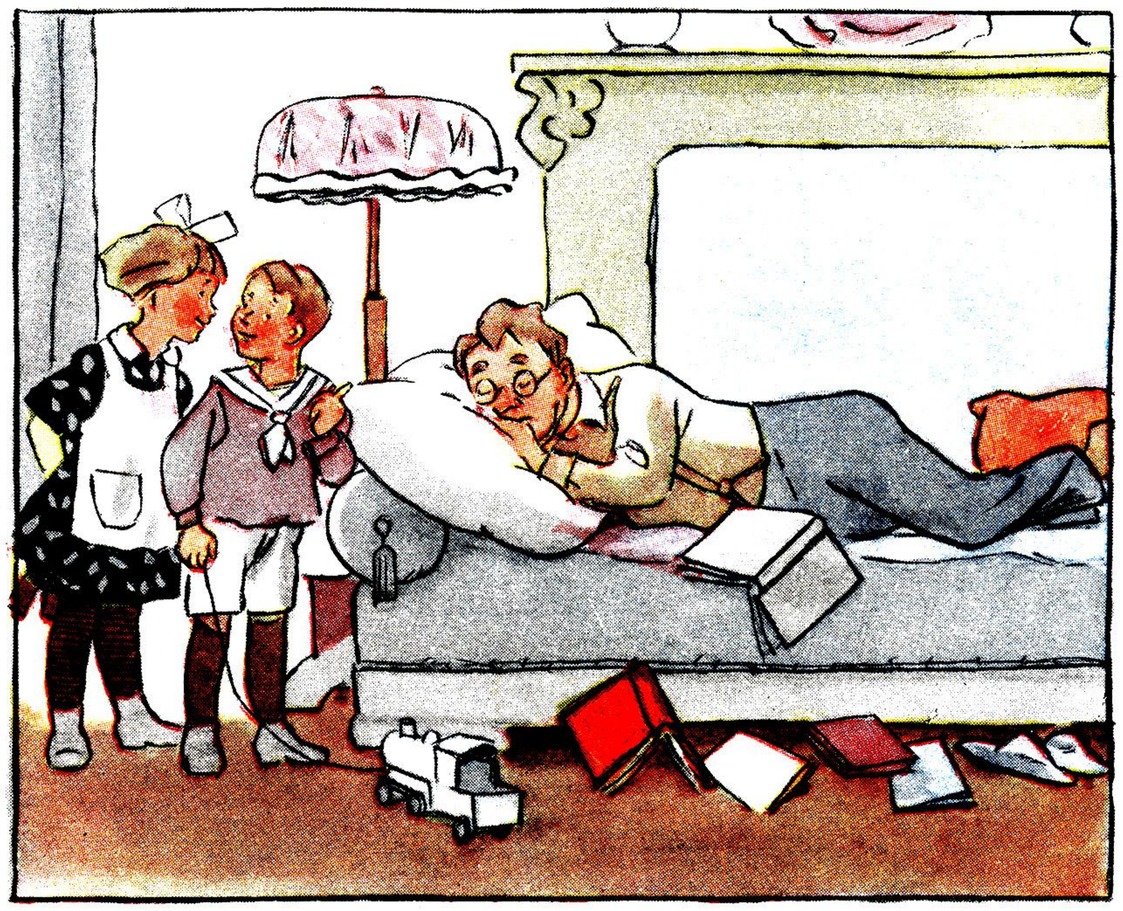

— Тсс... тато самостійно працює над собою!

ЖИВУТЬ ТА Й ЖИВУТЬ

У ПРИМІЩЕННІ Острожецької (Ровенська область) райветлікарні живуть: працівник райпрокуратури т. Савченко та працівник райкому партії т. Перевертайло.

Живуть та й живуть...

Уже й постанова Острожецької райради депутатів трудящих була: звільнити приміщення райветлікарні, а вони собі живуть.

Савченкові свині живуть там, де треба приймати хворих тварин..

Голова райради т. Чалий руками розводить:

— Я ж ухвалив звільнити приміщення! А вони не звільняють! Ну, що я можу зробити? Не слухаються! Ой, лишенько! Куди підеш, кому скажеш?!

А секретар райкому КП(б) України т. Науменко одмахується:

— І не кажіть мені, і не говоріть мені про це! Я вроді не бачу!

А вони собі живуть та й живуть!

«ДУСЯ, ВИПИСАТИ!..»

ЯК ЛІКУВАТИ виразку шлунка?

Нові дані про це можна почерпнути з «службових записок» ветлікаря Миколаївського тресту зернових і тваринницьких радгоспів т. Горіна.

Ось одна з них:

«Керуючому «Радгосппостачу» тов. Хаїну.

Відпустіть радгоспові ім. Будьонного гол. бухгалтеру тов. Пінову для лікування виразки шлунка 1,5 л. спирту в рахунок резерву тресту.

Ветлікар тресту Горін».

На цій службовій записці красується резолюція т. Хаїна: «Дуся, виписати!..».

Виразка шлунка у бухгалтера радгоспу ім. Будьонного, мабуть, дуже запущена, бо для її лікування 1,5 літра спирту виявилося замало. Через місяць він знову появився в «Радгосппостачі» з новою запискою ветлікаря Горіна на 1,5 літра спирту і на ній з'явилася нова резолюція т. Хаїна: «Дуся, виписати!..»

Дуся, голубко, випишіть, будь ласка, охочим випити доброго компаса. А то збилися вони з правильного курсу на 96 градусів!

Поет створив нову поему
(Він на поеми був мастак!).
Лірично-промислову тему
Було розв'язано в ній так:

На фоні заводського диму
Амур тендітний прошмигнув
І в серце ледаря Юхима
Стрілу кохання увіткнув.

Юхим стахановку примітив,
Забув про всі свої діла,
Підніс увечері їй квіти —
Вона ж ті квіти не взяла,

Бо наш поет примусив Ганну
Сказать Юхимові одне:
«Якщо не виконаєш плану,
То за верству обходь мене».

... Курив нервово сигарету,
Не спав Юхим, гудка чекав —
І — якщо вірити поету —
Другого дня три норми дав!

(Така в кохання, бачте, сила,
Що робить просто диво з див).
... Ганнуся хлопця полюбила,
Директор їх благословив.

А далі? Мчить до ЗАГС'у бистре
таксі...
І критик написав,
Що громадське і особисте
Поет уміло пов'язав!

В. ЛІГОСТОВ,
студент Київського університету.

КАРИКАТУРИ З НАТУРИ

Перо наклепника

Рідко коли листоноша обходить цю хату. Завжди у нього в сумці для її жильців лежить лист, а то й два.

— Сьогодні звідки, Миколо Омеляновичу? — питає жінка, спостерігаючи, як її чоловік розриває конверта.

— Сьогодні з прокуратури, Оксано Іванівно. На, читай: тобі адресовано.

Оксана Іванівна читає: «Листа одержали... провадиться перевірка...»

— Н-ну, добре, — задоволено потирає руки Оксана Іванівна і кладе листа на купу інших, одержаних у різний час.

Наступного ранку знову приходить листоноша. У нього на адресу подружжя — два листи. Один з секретаріату Президії Верховної Ради, другий — з редакції центральної газети. В обох листах повідомляється, що по критичних матеріалах, одержаних від адресатів, проводиться розслідування.

Увечері Микола Омелянович Курилко і його дружина Оксана Іванівна — жителі с. Дем'янці, Переяслав-Хмельницького району на Київщині — при світлі лампи сидять і пишуть. Точніше, пише один тільки М. О. Курилко, а дружина окремі листи для різноманітності переписує і ставить під ними свій підпис.

«...а голова колгоспу, — виводить М. О. Курилко на папері, — та голова сільради, які у роки війни вислужувались перед німцями...»

— Слухай, — перебиває жінка, — може, про це — не треба? Аджеж кожен знає, що вони були на фронті.

— Нічого, нічого. Знаю, що пишу...

Сьогодні він пише про керівників колгоспу та сільради. Завтра — про секретаря сільської парторганізації.

В іншому листі М. О. Курилко повідомляє, що районний суддя — підкуплений, а голова райвиконкому привласнює державні гроші.

То не біда, що через деякий час на ці повідомлення приходить відповідь: «Факти не ствердились».

Смеркне, і муж з жоною знову сідають за стіл і в дві руки пишуть... Пишуть до редакцій газет та журналів, пишуть обласним, республіканським і союзним організаціям.

Ллють патьоки брудного наклепу на окремих працівників, на цілі установи. У листі від 20 серпня ц. р., адресованому Президії Верховної Ради УРСР, Курилко заявляє, ніби в Переяслав-Хмельницькому районі керівники радянських і партійних органів — всі хабарники, всі злочинці, яких давно треба було посадити на лаву підсудних.

Що водить рукою наклепника?

Злоба. Притамована злоба.

«Поборник правди», як іменує себе у своїх посланнях М. О. Курилко, був у свій час виключений з партії. Пізніше «поборникові правди» довелося сісти на 3 роки в тюрму за крадіжку колгоспного майна. Ще пізніше він був викритий в ряді інших злочинів.

Тепер він, смиренний, притихлий, вмочає перо у власну жовч — і пише, пише, пише...

Напише, кине у поштову скриньку і, потираючи руки, злорадіє: «Насолив... Еге ж!..»

Отак і живе Курилко...

А час, давно вже час йому сказати:

— Гарно пишеш, а брехнею дишеш!

І сказати так, щоб запам'яталося.

Г. БЕЗБОРОДЬКО.

Виставка ширнетреба

МУНДШТУКАР

Товариші курці! Користуйтесь красивими пластмасовими мундштуками для цигарок і сигарет.

Не рекомендуємо лише користуватись мундштуками, які виробляє Дніпропетровський завод тресту «Укрпластмас» (директор т. Данилкін).

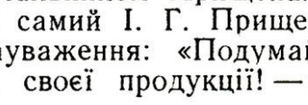

Дніпропетровські мундштуки годяться хіба що, як іграшки для дітей, бо ні цигарки, ні сигарети не влазять у них. Одна тільки київська база «Укоопторггалантерея» недавно з цієї причини забракувала 5360 таких мундштуків.

Одна тільки київська база...

Цікаво знати, скільки мундштучок відколов директор цього заводу для інших баз?

ДВОГОЛОВІ ЦВЯХИ

Артіль «Червона зірка», Житомирської облкоопінради, збагатила асортимент магазинів новим виробом — незвичайними цвяхами.

Звичайний цвях має одну головку, а житомирський — аж дві.

Цілі ящики таких цвяхів лежать у магазинах Черняхівського та інших районів Житомирської області. Ніхто їх не купує, зате всі дивуються: хто випускає отакі потвори?

Відповідаємо: випускає їх цвяховий цех артілі «Червона зірка», де начальником Прищепа.

Той самий І. Г. Прищепа, який на зауваження: «Подумайте про якість своєї продукції! — відповідає:

— Хай цвях думає: у нього дві головки!

ВІДРОДЖЕННЯ ЯПОНІЇ ЗА АМЕРИКАНСЬКОЮ ДОПОМОГОЮ

Мал. О. ПОДОЛЯКА (м. Тульчин)

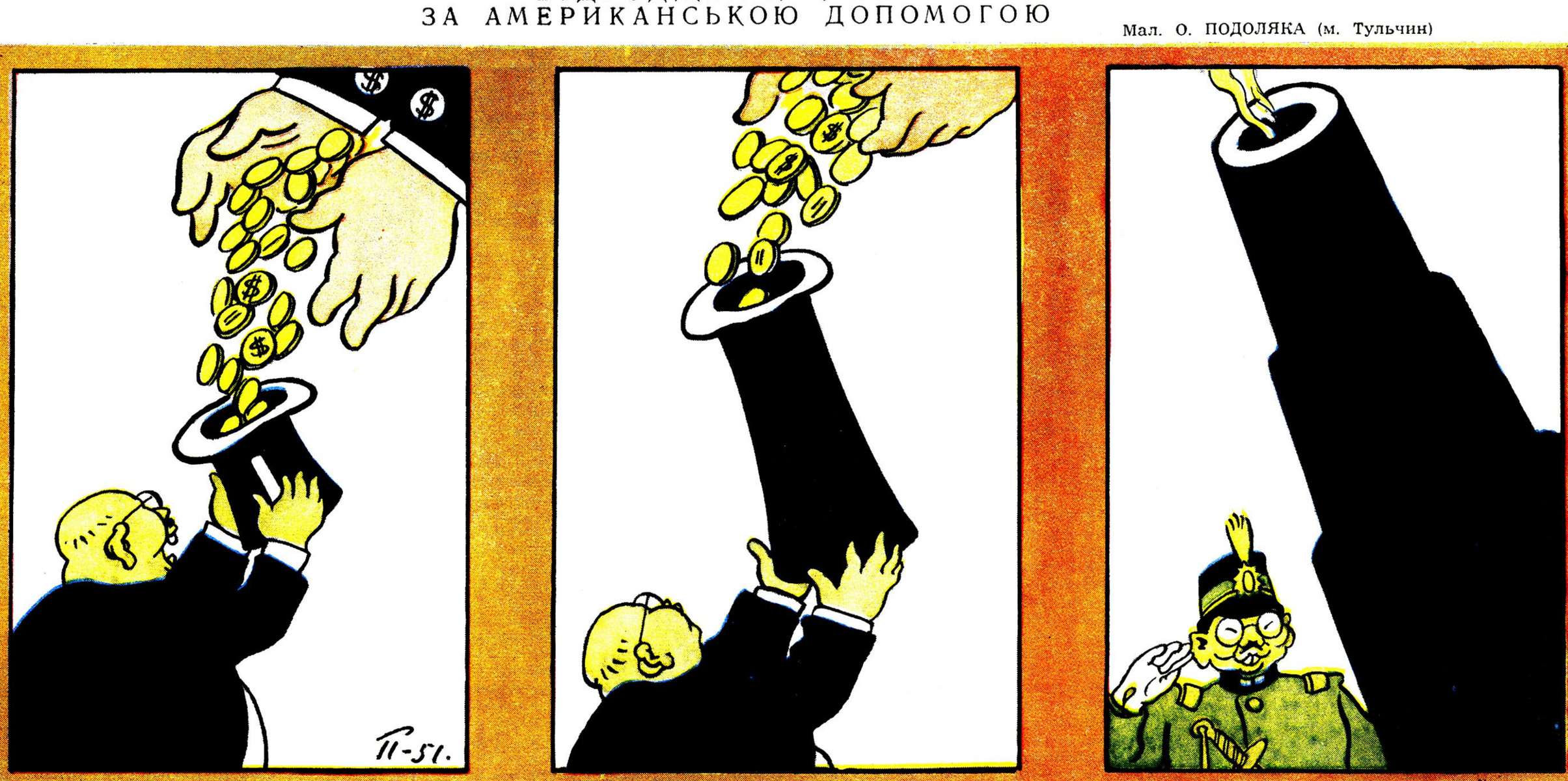

Критик Кон'юнктуренко саме закінчував писати чергову статтю, коли до нього завітав приятель.

— Здоров! Твориш? А я оце був у Бандури. Він уже третій день працює у видавництві...

— Вичитує збірку твоїх критичних нарисів...

— Він її, очевидно, буде редагувати...

— Дуже хотів би з тобою зустрітись.

Мал. Р. МЕЛЬНИЧУКА

— Я завжди до його послуг.

РОЗПОДІЛ ОБОВ'ЯЗКІВ

Мал. С. САМУМА

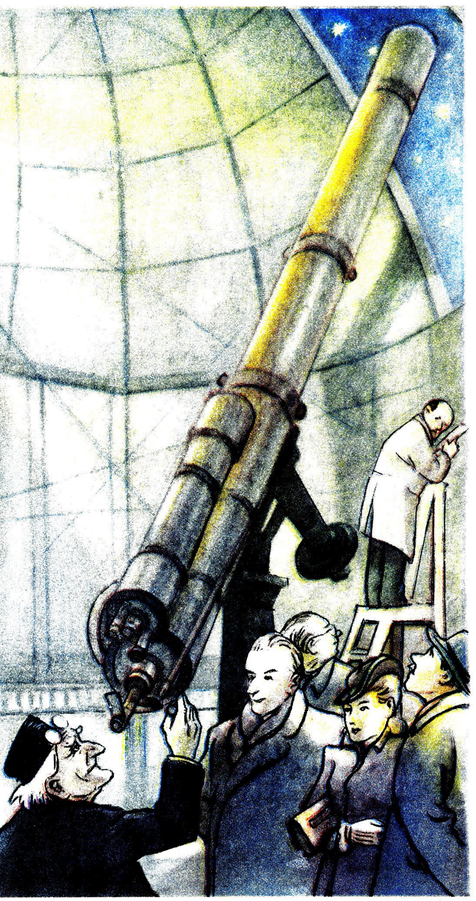

— Звідси я стежу за рухом планет, леді й джентльмени.

— А які обов'язки у вашого помічника, професоре?

— Він стежить за кожним моїм рухом.

І. ЦЕХОНЯ
Н. ХОМЕНКО

Ілюстрації В. ГРИГОР'ЄВА

ЛЮДОЇДИ

Хто не пам'ятає, як описав свою зустріч з людоїдами наш старий знайомий Робінзон Крузо!

«Я мало не скрикнув од гніву, — читаємо ми в його записках, — коли побачив решітки страшного бенкету: кров, кістки й шматки людського м'яса, яке ці лиходії допіру жерли, радіючи й танцюючи... Я став думати про те, в якій частині світу живуть ці дикуни».

Що ж, задовольнимо цікавість старого Робінзона Крузо. Ці людоїди живуть тепер... у Сполучених Штатах Америки.

БУМЕРАНГ

Недавно в Індії, в місті Бомбеї, американська фірма почала демонструвати в центральному кінотеатрі «Регал» документальний фільм про Корею. У цьому фільмі оспівуються «подвиги» американських збройних сил.

Американці вже звикли, що демонстрація їх фільмів відбувається майже в порожніх залах. Але тут, на їх подив, тисячні юрми людей обложили кінотеатр «Регал». Квитки було розпродано на кілька днів наперед. А такої бурхливої реакції глядачів хазяїни кінотеатру ще не бачили.

Що ж показали американці?

...Корея. Селище недалеко від Сеула. Мирний сільський пейзаж. Маленькі фанзи. Буддійський храм. Селяни у білій одежі працюють на полях. Граються діти. Та ось... у повітрі американські «літаючі кріпості». Диктор, надриваючись, кричить, що «відважні американські льотчики не бояться серед білого дня пікірувати прямо на ворожі воєнні об'єкти». Літаки пікірують. Напалмові бомби летять на селище. Спалахує страшна пожежа. Біжать люди, охоплені панічним жахом. І на другий, і на третій день бушує пожежа. Нарешті, дим розвіюється. Кінофільм з потрясаючим цинізмом показує замість селища купу попелу, мертвих корейських чоловіків та жінок з граблями й сапами в задубілих руках. І знову ескадрильї «літаючих кріпостей» ідуть продовжувати свою криваву справу.

Дивлячись на нечувані злочини канібалів, якими зухвало вихваляється американська пропаганда, індуси кричать: «Смерть янкі! Смерть убивцям!»

Біля кінотеатру стихійно виникають багатотисячні мітинги. Тут же підписують Звернення про укладення Пакту Миру. І тут же схвильована індійська молодь проводить запис добровільців, що хотять поїхати в Корею для збройної боротьби з американськими недолюдками. За годину таких добровільців набралося понад дві тисячі.

Злякавшись такого «успіху» свого фільму, американці негайно зняли його з екрана.

Бумеранг, пущений американськими людожерами, вдарив по них же самих.

ТАНЕЦЬ СМЕРТІ

«Я бачив, як танцюють людоїди навколо вогнища з несамовитими стрибками й жестами, як, звичайно, танцюють дикуни» — писав у своєму щоденникові Робінзон Крузо.

Але хай містер Робінзон зайде тепер у найфешенебельніший ресторан або дансінг Америки. Там він побачить одягнених за останньою модою людоїдів, що танцюють новий танець. Зветься він «Корея гоп». Голлівудські фірми, що винайшли цей танець, не пошкодували коштів для реклами. Вони хочуть зробити цей танець надбанням найширших мас американців. Музика, написана до цього танцю композиторами Голлівуду, імітує розриви бомб, що їх американці скидають на мирні корейські міста і села, передає виття сирен повітряної тривоги й свист осколків. Саксофони стогнуть, мов поранені, і ридають, мов діти, що втратили батьків. Танцюристи сіпаються, корчаться, як у передсмертних конвульсіях... Світ ще ніколи не бачив подібного паскудства.

Та, незважаючи на крикливу рекламу: «Всі танцюють модний танець «Корея гоп», — цей танець не став популярним. Серед танцюристів немає сотень тисяч матерів, жінок і дітей убитих, замерзлих і полонених у Кореї американських солдатів. Не примусиш танцювати «Корея гоп» жінку, яка щойно одержала з Кореї повідомлення з траурною каймою.

КРОВОПИВЦІ

Ні, не для красного слівця називаємо ми американських людоїдів ще й кровопивцями.

«Газета польська» — орган прогресивних поляків, що проживають у Франції, повідомила, що незабаром у Нью-Йорку почнеться судовий процес доктора Лестера Унгера, власника найбільшого у США «Банку крові».

Унгер заробив понад півмільйона доларів на поставках людської крові генеральному штабові американської армії, що веде розбійницьку війну в Кореї.

Тепер донори обвинувачують Унгера в тому, що за 50 центів і за шматочок гарячої ковбаси він брав у них по 400 кубиків крові замість 100 за умовою.

Але бізнесмен Унгер не боїться верховного суду, на будинку якого у Вашінгтоні висічено слова: «Перед законом усі рівні». Ніхто не рівнятиме мільйонера Унгера з нещасними безробітними, у яких він висмоктав останню кров. Адже Унгер по сумісництву є головою правління банку «Суасерн Арізона бенк енд Трест компані». Цей банк тісно зв'язаний з інтересами колишнього міністра США Маршалла. Нитки від «банку крові» ведуть до банків Уолл-стріту. А ділки Уолл-стріту не видадуть свого партнера по злочинах.

Та кровопивцям мало тільки американських безробітних. Шукаючи крові, вони запускають свої пазури і в інші країни.

В Осака і в Токіо з'явилися недавно нові американські банки. Вони офіціально називаються «банками крові». Ці «банки» почали масову купівлю крові японського народу. Газета «Ніппон Таймс» так і повідомила своїх читачів: «У Японії відкриваються банки крові. Потрібне устаткування постачає Америка. Зібрану кров також експортуватимуть в Америку».

КАНІБАЛИ ДОСЛІДЖУЮТЬ...

Криваві янкі намагаються переплюнути гітлерівців! Кров холоне в жилах, коли читаєш про новий злочин американських імперіалістів. Ось що пише єгипетська газета «Аль-Джамхур-аль-Мисрі».

Недавно в порт Аден (Аравія) прибув зафрахтований американцями англійський пароплав. На борту його перебуває тисяча корейців і китайців, взятих у полон в Кореї. Цих військовополонених призначено для випробування впливу атомної енергії на людський організм. Їх поділено на дві групи. Одній групі заздалегідь оголосять, що з нею зроблять, на інших атомну енергію випробують несподівано. Це робиться для того, щоб з'ясувати, чи матиме психологічний фактор який-небудь вплив на наслідки випробування.

Дивлячись на бенкетування людоїдів, Робінзон Крузо записав у своєму щоденнику: «Мене охопило таке обурення, я відчув таку ненависть до цих убивць, що мені захотілося жорстоко помститися за їх кровожерливість».

Тепер обурення і ненависть до англо-американських канібалів кипить у серцях усіх людей доброї волі. Зупинити людожерів, врятувати людство від доларової чуми — така одностайна воля сотень мільйонів прихильників миру. І воля ця незламна!

ЯНКІ В КОРЕЇ

Мал. В. СЛИЩЕНКА

— Що ти думаєш, Джоне, про наше майбутнє?

— Я думаю, що про нього краще не думати!

Нотатки ПРО ЇХНІ ПОРЯДКИ

НА АЛТАР ВІЙНИ

Безплотні ангели й архангели вже не задовольняють «наступника бога на землі» — римського папу Пія XII. Як пише паризька газета «Трібюн насьон», папа починає заводити при своєму «святому престолі» справжні бомбардувальники. До двохсот бомбардувальників, що їх Ватікан придбав раніш, він «протягом останніх місяців прикупив ще сто нових бомбардувальників, гідропланів і транспортних літаків. Льотний персонал Ватікану складається з військових італійських пілотів».

Крім того, Ватікан володіє величезним концерном «Бомбріні-Пароді-Дельфіно», який виробляє порох, динаміт й отруйні гази.

Видно, що папа Пій XII із шкури святої лізе, щоб покласти і свою божественну часточку на алтар нової війни.

ГОЛУБИЙ ШАКАЛ

Іспанська фашистська «голуба дивізія» у складі гітлерівської армії воювала проти Радянського Союзу. Що сталося з цією дивізією, відомо всім — Радянська Армія не залишила від неї і мокрого місця. Командував дивізією генерал Муньос Грандес, якого Гітлер нагородив «за хоробрість» залізним хрестом.

Тепер «хороброго» генерала Муньоса Грандеса іспанський фашистський диктатор Франко, з благословіння Уолл-стріту, призначив військовим міністром. Йому доручено формувати нові «голубі дивізії» для участі у війні проти СРСР у складі військ американо-англійських агресорів.

Видно, лаври покійної «голубої дивізії» не дають спокою ні генералові Франко, ні його битому голубому шакалові, нині військовому міністру Муньосу Грандесу.

У Фінляндії відроджуються воєнізовані фашистські організації типу шюцкору, які маскуються такими лагідними назвами, як «мисливське товариство» тощо.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

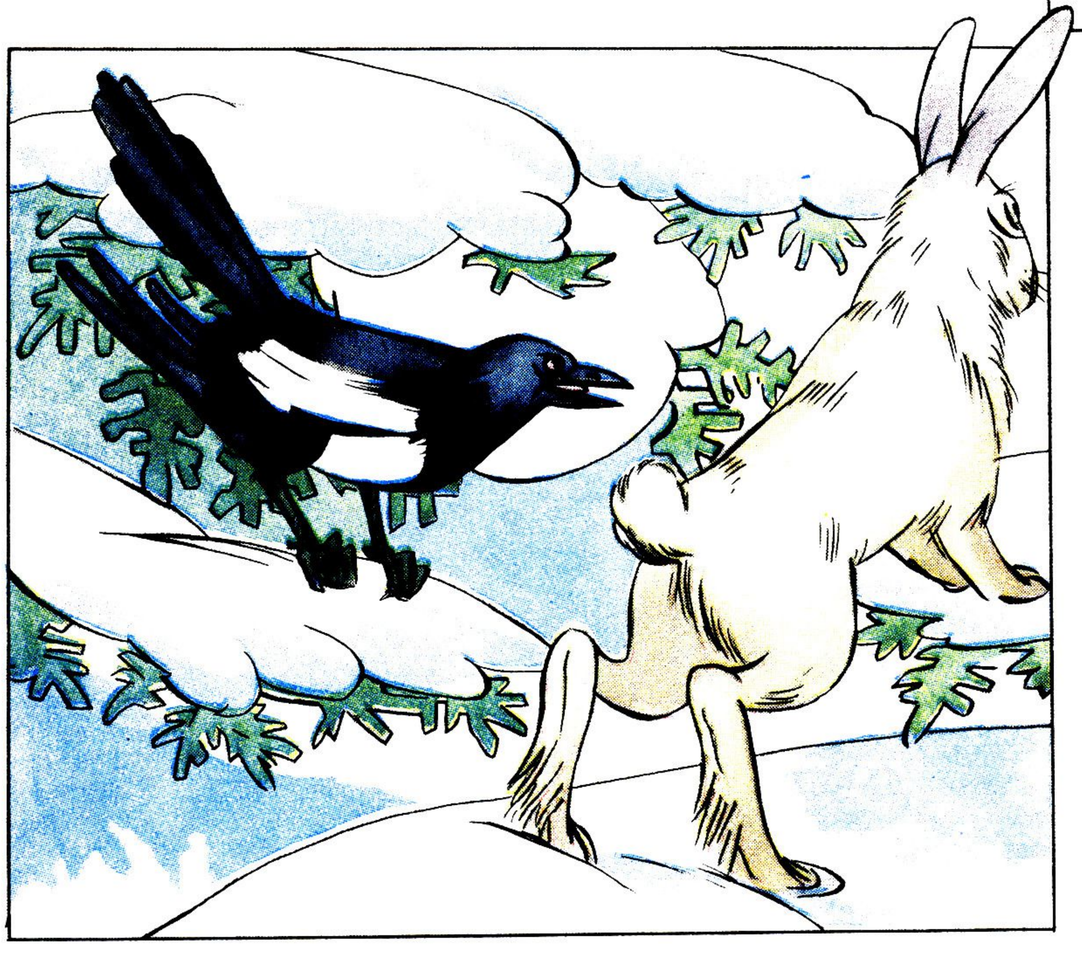

СОРОКА: — Тікай, вухатий, он охотники!

ЗАЄЦЬ: — Навіщо я їм здався? Це «охотники» до воєнних авантюр.

„САМОСТІЙНІ“

А що так гавка в мікрофон?
Що за мара?
Еге-е!
Постій-но! —
То підвивають Сему в тон
Його лакеї «самостійні».

На уолл-стрітському смітнику
Місця обжиті є постійні:
Не раз вже биті на віку,
Сюди збрелися «самостійні».

Накажуть так брехати —
так!
Інакше скажуть —
то інакше,
Бо як-ніяк та «позаяк»,
А «самостійні» все ж. Аякже!

Щодень пишніше розцвіта
В сім'ї радянській Україна!
Тому і казиться ота
Продажна челядь «самостійна».

Нам далі йти — в Комуни вік,
А їх затія — безнадійна:
Знайшли в Америці смітник
І там подохнуть —
самостійно!

Костянтин БАСЕНКО

Д. ТКАЧ

Ілюстрації В. СЛИЩЕНКА

На моє запитання, чи дома Яків Васильович, його дружина, завжди привітна і чемна жінка, тепер похмуро і навіть сердито відповіла:

— Немає!.. А коли б і був, то краще з ним не зустрічатись.

Я остовпів.

Бурильник Яків Васильович Стоян і його дружина завжди ставились до мене добре. І раптом — така зустріч!.. Чи не образив я її чим-небудь?

— Що з вами? — запитав я якнайобережніше.

— Не зо мною, а з ним...

— А з ним що?.. — посмілішав я, бачачи, що не всі шляхи відрізано.

— Мовчить!..

— Мовчить?.. Яків Васильович мовчить?!

Моє здивування непомірно зросло. Я знав Стояна не тільки, як кращого бурильника, але й як людину, що любить і вміє поговорити.

— А що ж він каже? — запитав я не до речі.

— Та кажу ж вам, що нічого не каже. Він і дома не живе. Все в шахті та в шахті. І мовчить... Захворів він...

Моєму здивуванню вже не було меж.

— Яків Васильович захворів?! Такий силач! Та я не знав людини, міцнішої від нього!..

— Ото ж через свою силу й захворів,— загадково промовила жінка і додала. — Та он і він сам...

У мене промайнула думка піти геть, та було вже пізно — Яків Васильович наближався до двору. Я стояв і вичікував, що буде далі...

— А, газетна гвардія! — ще здалеку вигукнув він, і в голосі його я вповіймав щонайменше десять різних відтінків — смуток, гіркоту, замішання, радість. — Прийшли про мою ганьбу поговорити?..

— Про яку ганьбу? Що це ви кажете, Якове Васильовичу?

— Буцімто й не знаєте? — з недовірою запитав він і округлив свою чорну широку брову.

— Та, таки ж не знаю!

— Ну, тоді заходьте в хату і здрастуйте, — привітався він і так потиснув мою руку, що я подумав: «Оце хворий!»

У хаті наче стало тісно від його справді богатирської постаті. Мені завжди здавалось, що він або ж зачепить широким круглим плечем картину на стіні, або ж необережним рухом руки змахне важкий приймач з ажурної підставки, або ж роздавить стілець своєю вагою... Проте Яків Васильович був не тільки дужий, але й спритний, і завжди все було гаразд...

— То, значить, ви нічого не знаєте? — звернувся він до мене. — Ну, то знайте: у мене забрали прапора!.. Оцими ось руками сам віддав на очах у всього народу!..

Це повідомлення приголомшило мене.

— А ви знаєте, хто прапора забрав? Сте-пан О-сад-чий!..

— Отой маленький? Ваш учень?.. То як же це сталося?

— Сила на силу наскочила...

— Та яка ж у нього сила?! Мурашина проти вашої!

— Мурашина? — І Яків Васильович гірко засміявся, подивився на мене й похитав головою.

— Та він лев!.. Не розумієте?.. Ну, то послухайте, як і що сталося...

— Прийшов він ото до мене в бригаду, а я його й питаю: «Ти що ж, і перфоратора ніколи в очі не бачив, чи щось уже метекуєш в цьому ділі?» — «Метекую, — каже він, — гірничопромислову школу на відмінно закінчив». — «Яка ж тобі ще наука від мене потрібна?» — питаю я його. А якщо правду сказати, то не дуже мені хотілося з ним вовтузитись, дуже вже він якийсь утлий, і не вірилось, що з нього справжній бурильник буде. «Спеціально, — каже, — до вас попросився, щоб подивитись, як ви працюєте». Засміявся тоді я: «Еге-ге, хлопче! Ніколи ти не зрівняєшся зо мною. Тут із твоєю силою багато не зробиш!».

Яків Васильович помовчав якусь хвилину і повів далі:

— Попрацював він у мене трохи, а потім підходить і каже: «Спасибі вам, Якове Васильовичу, за науку. Багато чого ви мене навчили». — «Чого ж я тебе навчив?» — запитую. А він мені й рубонув: «А ви, — каже, — навчили мене, як не треба працювати!» Мені навіть дух забило. «Що? Навчив тебе, як не треба працювати?! А чи є, — кажу, — на шахті такий бурильник, щоб порівнявся зо мною?» — «Є, — каже, — такий бурильник». Попрощався і пішов...

— Поставили його працювати самостійно... Пізніше дізнаюсь, що мій Осадчий щось мудрує, якусь нову головку до бура винайшов. «Мудруй, мудруй, хлопче, — подумав я собі. — Подивимось, до чого ти домудруєшся! А тим часом якось перед спуском у шахту начальник зміни оголошує: «Слово має Степан Осадчий!»

— І що ж би ви думали?! Виходить Степан наперед і, не моргнувши оком, заявляє: «Викликаю на змагання Якова Васильовича Стояна і зобов'язуюсь випередити його в роботі та відвоювати червоний прапор!..» Сміх мене тоді взяв, але я цілком серйозно питаю: «Коли почнемо змагання?» — «Сьогодні» — каже.

— Ну, спустилися ми в забої. Продув я шланга, ввімкнув молоток і натиснув... Я вже так натискував — аж дух забивало!.. Ні, не вийде в тебе, Степане! Не моя в тобі сила. А силу ж мою ви знаєте — підкову в кільце зігну, як захочу...

Наприкінці зміни я ще й до кліті не дійшов, аж чую розмови: «Осадчий п'ятсот тонн руди відвалив!.. Осадчий сім норм виконав!» Я так і похолов увесь. Які п'ятсот тонн?! Які сім норм?! Звідки?.. Адже в мене тільки триста тонн... Чекайно, Степане! Подивимось, що завтра буде! І що ж ви думаєте? На завтра — те саме, на післязавтра — знову те саме... Я вже не знаю, куди діватись від сорому, а Осадчого ніяк не наздожену. А тут ще й Осадчий кине слово, неначе жару за пазуху насипле: «Що ж, — каже, — Якове Васильовичу, виходить, що моя техніка перемогла вашу силу! А ви не соромтесь, зайдіть, подивіться, як я працюю».

— Довго я не наважувався, не міг свій гонор перебороти, а далі не витримав, пішов. І що ж побачив! Ви тільки слухайте: там, де я б'ю три шпури, він із своїм удосконаленням — один. Там, де я на силу налягаю, він техніку використовує...

— Схопився я після того за голову: «Чи ж далеко отак на своїй силі доїду?... Ні,— вирішив я собі, — минув той час, що на одну свою силу налягали. Давай, Якове Васильовичу, почнемо по-справжньому сідлати техніку!..» А знаєте що? Давайте сьогодні зо мною в шахту підемо, побачите, як я її вже осідлав...

Ми спустилися в шахту.

— Ось тут я й працюю, — сказав Стоян. — Думаю сьогодні всю оцю покрівлю посадити. Не метровими бурами, а двадцятиметровими штангами працюватиму. І молоток не в руках триматиму, а на колонці.

Стоян поставив на колонку важкий перфораторний молоток і ввімкнув його. Перфоратор застугонів, почав вгризатися в руду. Стоян поставив ще два молотки поряд, та й їх пустив у роботу. Я ще не бачив, щоб так працювали. В цей час до забою з карбідкою в руках зайшов молодий гірник.

— А, здоров, здоров, Степане! — привітав його Яків Васильович.— Бач, як воно виходить? Одне слово, здорово виходить!..

Коли відпалили, виявилось, що Яків Васильович обвалив близько тисячі тонн руди. Він ішов до кліті і посміхався. Осадчий ішов поряд з ним і говорив:

— Віддаю прапора. З радістю повертаю. Проти факту не попреш.

— Рано ти про це заговорив, Степане, — відповів Стоян. — Ранувато... Це в мене поки що — проба. Ще й не те буде! Всю свою бригаду на багатомолоточне буріння переведу, а тоді вже й будемо мірятись, кому з нас належить прапор.

Фотокарикатури Р. МАТУСЕВИЧА

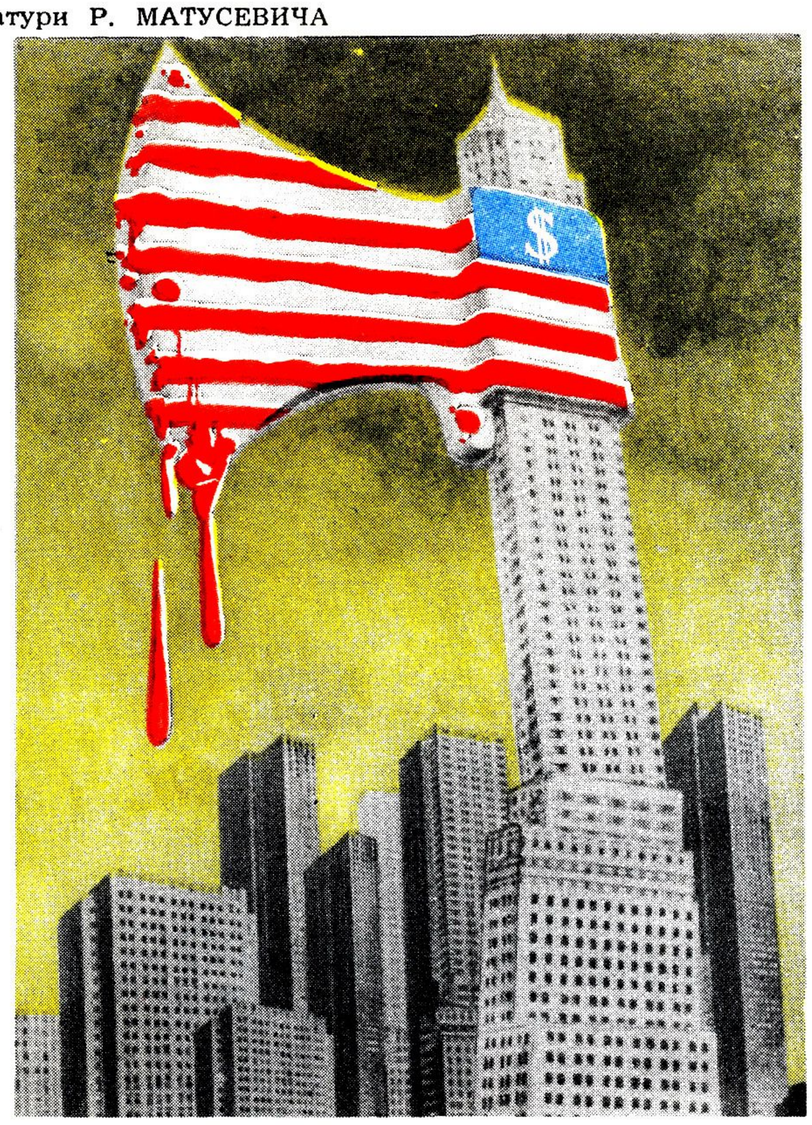

Прапор Уолл-стріту.

Постійний учасник засідань міністрів закордонних справ США, Англії та Франції.

Помилка містера Грімсбі

Джон Грімсбі, літній удовець, прозваний колегами за лагідний характер вівцею, повернувся із служби в найяснішому настрої. Хоч минуло вже три місяці відтоді, як йому поталанило знайти посаду молодшого касира на бісквітній фабриці, він все ще гостро переживав радість, породжену таким несподіваним щастям.

Мугикаючи під ніс якусь пісеньку, Грімсбі зайшов на кухню, де мав звичку вечеряти. Раптом з вітальні до нього долетіли слова, що примусили старого зупинитись й затамувати подих.

— Ми визнаємо, що всі люди повинні бути рівними, — почув Грімсбі голос Аллана О'Ші, жениха його доньки Джен.

О'Ші, скромний, соромливий юнак, працював механіком на авторемонтному заводі і, на думку Грімсбі, мав єдину ваду: він — ірландець.

— Читай далі, — почувся голос Джен.

— Нам треба мати мудрий і обачливий уряд, — продовжував О'Ші, — уряд, який буде стримувати людей від заподіяння шкоди собі подібним і не буде виривати з рота трудящого зароблений ним хліб.

У Грімсбі по спині побігли мурашки. В такий час і такі слова! О, жах! Де були його очі? Як міг він довірити долю своєї єдиної доньки типові, готовому отруїти її вільнодумством і крамолою? Не доведи господи, ще почують сусіди!

— ...Рівне й неупереджене ставлення до всіх людей, яких би переконань, політичних і релігійних, вони не дотримувались, — дзвенів в ушах Грімсбі рівний голос О'Ші.

Тіло горопашного Грімсбі покрилося холодним потом. Кінець! Завтра, а то, чого доброго, й сьогодні до нього на квартиру завітають агенти ФБР, і тоді — прощай, служба, прощай, спокій, таким трудом добутий! Так он кого пригрів він на своїх грудях... Ворога в образі скромного механіка! Червоний — червонішого й бути не може!

— ...Мир, торгові відносини і чесне дружелюбство до всіх народів, без участі в спілках, які можуть виявитись пастками... — Ти чуєш, Джен?

Грімсбі глухо застогнав і смикнув двері. Молодята здивовано подивилися на нього.

— Що це ви робите? — зловісно просичав Грімсбі. — Хто сміє в моєму домі займатися пропагандою?

— Дозвольте, — почав О'Ші, схопившись, — ви, очевидно...

— Ніяких пояснень! — залементував Грімсбі так голосно, що Джен зблідла. — Я не дозволю влаштовувати під моїм дахом таємні змови! Ви хочете накликати горе на мою сиву голову?

— Та послухай-но,—втрутилась Джен.— Ми з Алланом...

— Мовчи, — гримнув Грімсбі. — Тепер я бачу, що ви в одну дудку... Що ви читали моїй дочці, га? Зараз же відповідайте!

Молодий механік знизав плечима і подав майбутньому тестю невелику книгу. Беручи її, Грімсбі почував себе, як людина, яку штовхнули в клітку до голодного тигра. На обкладинці він прочитав: «Промови президента Томаса Джефферсона».

Грімсбі густо почервонів і машинально опустився на стілець.

Так, так... Томас Джеферсон... Третій президент США, автор Декларації Незалежності, схваленої конгресом 4 липня 1776 року. Пригадав: він і сам в роки своєї молодості захоплювався цими піднесеними промовами.

Грімсбі дістав хустину й обтер упрілу лисину.

— Промови Джеферсона, — промимрив він ніяково. — Дуже цікаво й повчально. Але ви... дуже голосно читаєте і це може потурбувати наших сусідів.

— Ще що скажете! — презирливо відрізала Джен, у якої в подібні хвилини проявлялись риси характеру покійниці-матері. — До чого мені сусіди?

— А коли так, то тиші вимагаю я, — виголосив Грімсбі, натискуючи на слово «я». — Абсолютної тиші та спокою.

Р. БРУСИЛОВСЬКИЙ.

Пошта ПЕРЦЯ

ГЛЯНЬТЕ ВГОРУ!

Ми знаємо, що на роялі можна грати в чотири руки. А ось на паровозоремонтному заводі комбінату «Сталінвугілля» декого привчають працювати в чотири руки.

Щоб у складальному цеху було більше світла, в дахові зробили отвори, а в ті отвори вставили засклені рами. Але вставили їх так, що вони пропускають не лише світло, а й воду. І коли йде дощ або сніг, вода ллється на паровози, вони робляться слизькими і тоді доводиться однією рукою триматися, другою працювати та ще й просити сусіда, щоб він ще своїми руками держав парасольку над головою.

Видно, справді ніколи начальникові складального цеху т. Шпатенкові і вгору глянути.

С. ВОРОНІН,
слюсар.

Сталіно.

КОРОТКА РЕЦЕНЗІЯ

Історія чайної райспоживспілки в стародавньому місті Путивлі (Сумщина) — праця колективна. Написано її за 1 рік колективом відвідувачів.

З історії ясно видно, що путивльська чайна частує своїх гостей одноманітними і недоброякісними стравами, славиться антисанітарією і некультурністю. Все це на зубок уже вивчив цілий район, за винятком

керівників райспоживспілки тт. Любченка та Гацького. Історію видано в одному примірнику (у вигляді «Книги скарг») і тт. Любченко та Гацький ніде не можуть її прочитати, а заглянути в чайну — не догадаються.

Дуже, як бачиш, Перче, неприємна історія з чайною в стародавньому місті Путивлі.

А. ЩАБЛЬОВ.

Сумська область.

НЕПОХИТНА ПОТИЛИЦЯ

Щоб ти робив, Перче, якби в трамваї якийсь громадянин наступив тобі на ногу, повернувся до тебе потилицею і постояв так хвилин десять. Чи довго б ти дивився йому в потилицю?

А я ж уже півроку дивлюся в потилицю і ніяк не можу висмикнути своєї правої ноги!

Ще в місяці квітні замовив я собі протез на Київському протезному заводі. Ждав-ждав, писав-писав, просив-просив, — еге, пусте діло!.. Повернувся до мене директор заводу т. Долгих потилицею, наступив на праву ногу-протез і не хоче з нього злазити ось уже півроку.

Допоможи мені, Перче, висмикнути ногу!

А. ГАЛЕТА.

НОВЕ У ВЕТЕРИНАРІЇ

Настав час узагальнити й широко висвітлити досвід роботи ветлікаря-заочника Оксани Дорофіївни Ткачик.

О. Д. Ткачик — завідує Підгаєцькою райветлікарнею.

Ветлікарем-заочником її прозвали за те, що вона примудрюється ставити діагноз тварині, не бачачи її у вічі, а тільки розглядаючи руку власника тварини. Як правило, в руці повинно бути не менше 25 карбованців,— тоді бажана довідка видається негайно.

Так, наприклад, пильно вивчивши руку громадянки Солоніної, райветлікар визначила, що її свиня, яка на той час рохкала десь у с. Мужилові, цілком здорова. Солоніна заколола свиню і повезла її до Львова, а там контрольна станція виявила, що м'ясо—від хворої свині і вживати його не можна.

Це — тільки одна деталь з багатої практики роботи райветлікаря Ткачик.

Повторюємо, настав час узагальнити весь досвід її роботи. Вивчити його. І зробити з нього належні висновки.

ПІХУРА, АНДРІЄШИН.

Тернопільська область.

ПЕРЕЦЬ ДОПОМІГ

У № 13 ПЕРЕЦЬ вмістив фейлетон «Ні грач, ні помагач». У зв'язку з тим, що дирекція Українського інституту по проектуванню іригаційних споруджень і сільських електростанцій вчасно на критику не реагувала, у № 16 довелося знову повернутися до цієї теми у фейлетоні «Здоровенькі були!»

Директор інституту т. Кузнець повідомив редакції, що за бюрократичне ставлення до роботи начальника запорізької експедиції т. Сиченка знято з роботи. Інститут уже виконав ряд проектних завдань для Південно-Українського каналу, достроково закінчується складання плану зрошення півдня України та північних районів Криму.

☆ ☆ ☆

У № 17 журналу, в розділі «З нашого фотоальбома», ПЕРЕЦЬ критикував керівників заводу замків (м. Сталіно) за погану якість дитячих велосипедів. Як повідомила парторганізація, завод припинив випуск низькоякісної продукції. Освоєно виробництво вдосконалених дитячих велосипедів.

☆ ☆ ☆

ПЕРЕЦЬ одержав листа про неетичні вчинки прокурора Іваницького району на Волині т. Литвиненка. Як повідомила прокуратура УРСР, т. Литвиненка від роботи прокурора звільнено.

☆ ☆ ☆

Як повідомила редакції прокуратура Київської області, за сигналом ПЕРЦЯ комірника колгоспу «Перемога» (Васильківський район) Мазуренка за розкрадання колгоспної власності засуджено до трьох років ув'язнення.

З НАШОГО ФОТОАЛЬБОМА

ПОВНИЙ АСОРТИМЕНТ

Оцей чепурненький будинок (на фото показано лише частину його) стоїть у м. Кілії на Ізмаїльщині. Приємний він і своїм зовнішнім виглядом, і своїм внутрішнім змістом: у ньому розмістились буфети, закусочні, м'ясні й молочні магазини. Пройшов якось повз цей будинок заступник голови Кілійського райвиконкому т. Іванов, подивився і сказав:

— А все-таки асортимент не повний...

І розпорядився виселити один буфет. Виселили, а в приміщенні почали продавати... гас. Тепер у цьому будинку є все, чого душа забажає.

Спробували було довести т. Іванову, що пахощі гасу не посилюють у відвідувачів закусочних апетиту, але він на це відповів:

— Байдуже, звикнуть...

Чи не керувався т. Іванов думкою того чумака, який казав: «Як втягнеться чоловік, то й смолу питиме»?

Редактор Ф. МАКІВЧУК. РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ: Остап ВИШНЯ, О. КОЗЮРЕНКО, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

Видавництво ЦК КП(б)У «Радянська Україна». Адреса редакції: **Київ, Коцюбинського, 7.** Тел. 5-30-31. 4-65-56. Передплатна ціна 2 крб. на місяць.

Журнал «Перець» № 21 (224) (на украинском языке). Підписано до друку 26.X 1951 р. Формат 70×105 см. 1,5 друк. арк.

БФ 04175. Друкарня видавництва ЦК КП(б)У «Радянська Україна». Київ, Прозорівська, 59. Зам. 3730. Тираж 100.000 прим.

Мал. БЕ-ША

ДІД МОРОЗ (до недбайливих господарників): — Ох, і вдарю ж!!!